

Àsia eta euli-jale dragoia

Àsia hiru urteko neskato bat zen, izarrak bezain distiratsuak ziren begiak eta irribarre bihurria zituena. Maite zuen bere gelan jolastea, pelutxez, liburuz eta marrazki koloretsuz beteta zegoena. Baina bazegoen zerbait guztiz gorrotatzen zuena: eltxoak eta euliak!

Gauero, Àsia ohera joaten zenean, inguruan hegan egiten zuten intsektuen burrunba gogaikarria entzuten zuen. “Buz, buz”, egiten zuten estalki azpian ezkutatzen zen bitartean. “Ama! Euliak daude nire gelan!” oihu egiten zuen.

Ama etorri, laztan bat egiten zion eta ondo zegoela esaten zion, baina Àsia ez zen lasaitu. Izaki hegalari txiki horiek sudurra kilikatzen zioten eta ondo lo egitea eragozten zioten.

Baina egun batean zerbait harrigarria aurkitu zuen. Bere jostailuen artean ezkutatuta, hego ezkatatsuak eta bere begiak bezain distiratsuak zituen dragoi berde txiki bat zegoen. “Kaixo, Àsia!” esan zuen dragoiak ahots gozo batekin. «Euli-Jale Dragoia naiz, eta hemen bizi naiz zuri laguntzeko!»

Àsia hasieran harrituta geratu zen. Begiak zabaldu zitzaizkion, eta ahoa esku txikiekin estali zuen. «Dragoi bat?! Benetan?» esan zuen,

hunkituta eta sinesgaitz samar.

Dragoiak barre egin eta hegoak astindu zituen. «Bai, dragoi berezi bat naiz! Nire misioa mutilak eta neskak intsektu gogaikarrietatik babestea da. Maite ditut! Gozokiak bezala dira niretzat!»

Àsiak arnasa hartu zuen dragoi txikiak arin salto egin eta euli bat harrapatu zuenean bere mihi luze eta itsaskorrarekin. «Zurrupatu!» esan zuen dragoiak, intsektua irribarre dibertigarri batekin irentsiz. «Mmm... honek marrubi zaporea zuen!»

Neskatoa barreka hasi zen. «Marrubi?! Ja, ja, ja!» oihu egin zuen barre artean.

Egun hartatik aurrera, Àsia ez zen gehiago intsektuez kezkatu. Gauero, Euli-Jale Dragoia gelan zehar ibiltzen zen, euli eta eltxo guztiak mugimendu azkar eta zehatzekin desagerraraziz. Àsiak liluratuta begiratzen zion, seguru eta babestuta sentituz.

Begiak itxi aurretik, beti esaten zion: “Eskerrik asko, Euli-Jale Dragoia! Gabon!”

Eta horrela, bere dragoi lagun berriak zaintzen zuela, Àsiak lasai lo egiten zuen, burrunba gogaikarririk gabe, eta amets zoriontsu askorekin, dragoi atsegin eta abentura zoragarriz beteta.

Eta hor amaitu zen istorioa.